ΙΜΣΙΝ 2003

Κριτική

Κοιμήσου γλυκό μου παιδάκι

Επί Κολωνώ

Από την **Ελένη Πετάση**

Ένα νορβηγικό δημοτικό τραγούδι ενώνει τους τρεις νέους ηθοποιούς.

Από την πληθωριστική θεατρική δραστηριότητα της Αθήνας δεν λείπουν βέβαια και οι πυκνές απόπειρες νέων ανθρώπων να αρθρώσουν το δικό τους λόγο. Φαινόμενο καλοδεχούμενο, αφού μέσα από αυτές τις δειλές φωνές αναμένεται να ξεπηδήσει ένα καινούργιο σκηνικό ήθος, μία άλλη αισθητική. Ωστόσο, τούτο το εγχώριο, πλουραλιστικό φαινόμενο έκφρασης, που τα τελευταία χρόνια αυξάνεται πυρετωδώς, δεν συνιστά πάντα έκρηξη έμπνευσης ή επινοητικότητας. Λίγες είναι οι φορές που το αποτέλεσμα δεν παραπέμπει περισσότερο σε παθιασμένη πρόβα παρά σε παράσταση.

Η απόπειρα της Εταιρείας Θεάτρου «Αιωρία» να δώσει πνοή στο μονόπρακτο του Γιον Φόσε «Κοιμήσου γλυκό μου παιδάκι», ο τίτλος του οποίου προέρχεται από ένα νορβηγικό δημοτικό νανούρισμα, είναι πιο κοντά σε μία άσκηση ιδεών στην οποία έχουν επενδυθεί φιλότιμες προθέσεις. Είναι εμφανές ότι τόσο η σκηνοθέτις Κατερίνα Σαρροπούλου όσο και οι τρεις ηθοποιοί του θιάσου (Χάρης Αγγέλου, Γιώργος Νανούρης, Ευάγγελος Χρήστου) δεν προσεγγίζουν ελαφρά τη καρδία το αλληγορικό, αφαιρετικό κείμενο του Νορβηγού συγγραφέα. Εκπέμπουν ειλικρίνεια, ευαισθησία και διερευνητική διάθεση, έστω και αν δεν κατορθώνουν να καταθέσουν μια ολοκληρωμένη πρόταση.

Στα ενδιαφέροντα στοιχεία της τωρινής τους προσπάθειας –η «Αιωρία» πριν από δύο χρόνια μάς πρωτογνώρισε με τη δραματουργία του Φόσε ανεβάζοντας το «Κάποιος θα 'ρθει»– συγκαταλέγονται η επιμελής εργασία πάνω στη μουσικότητα των ελλειπτικών διαλόγων, οι πολύ καλές μουσικές επιλογές (Αλέξης Καρδαράς) –αν και ατάκτως ερριμμέναι–, που κορυφώνονται σε ένα θαυμάσια εκτελεσμένο τραγούδι της ελληνόφωνης Ιταλίας από τους τρεις ερμηνευτές, και η δημιουργία ατμόσφαιρας με λιτά μέσα στον περιοριστικό χώρο της λιλιπούτειας σκηνής – ακόμη και το συνοδευτικό βίντεο (Αθηνά Σταμάτη) έχει προσεγμένους χαμηλούς τόνους.

Τα τρία ανώνυμα και τελείως διαφορετικά πρόσωπα του «Κοιμήσου, γλυκό μου παιδάκι» βρίσκονται παγιδευμένα σε έναν άγνωστο χώρο. Συνδέονται όμως από μία κοινή συνθήκη, που ξεθάβει μνήμες και συναισθήματα, ενώ ταυτόχρονα τους φέρνει αντιμέτωπους με τον εαυτό τους, τις υπαρξιακές αγωνίες και τα αναπάντητα ερωτήματά τους. Η Κατερίνα Σαρροπούλου αντιμετωπίζει τον προβληματισμό του Φόσε σφαιρικά, ερευνά τους χαρακτήρες από διαφορετικές γωνίες. Στην παράσταση παρακολουθούμε τρεις εκδοχές του έργου με τους θεματικούς πυρήνες «Γέννηση», «Έρωτας», «Θάνατος» και τους ηθοποιούς να αλλάζουν ρόλους σε κάθε εκδοχή.

Ωστόσο, η αναζήτηση της ουσίας χάνει σταδιακά την αιχμηρότητά της, η επανάληψη σκηνών, έστω και υπό άλλο πρίσμα, αποδυναμώνει το απέραντο μυστήριο της ύπαρξης και στο τέλος υπάρχει αδικαιολόγητη κινησιολογική φλυαρία.

ΘΕΑΤΡΟ